

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Турчанінова Владлена Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII

м. К и ї в
22 травня 2018 року
№ 175-2(І)/2018

Справа № 3-198/2018(2108/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Турчанінова Владлена Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо

пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 22, ст. 145).

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Турчанінов В.Ю. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частинам другій, третій статті 22 Конституції України (конституційність) абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (далі – Закон № 213).

Згідно з абзацами шостим, сьомим пункту 3 розділу I Закону № 76 частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789) викладено в такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Відповідно до пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 „у разі неприйняття до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії/щомісячне довічне грошове утримання призначаються відповідно до законів України „Про державну службу“, „Про прокуратуру“,

„Про судоустрій і статус суддів“, „Про статус народного депутата України“, „Про Кабінет Міністрів України“, „Про судову експертизу“, „Про Національний банк України“, „Про службу в органах місцевого самоврядування“, „Про дипломатичну службу“, Податкового та Митного кодексів України, Положення про помічника-консультанта народного депутата України“.

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Турчанінов В.Ю. 14 березня 2017 року звернувся до Переяслав-Хмельницького об'єднаного управління Пенсійного фонду України Київської області (далі – Управління), у якому він перебуває на обліку з 28 березня 2008 року, із заявою про перерахунок призначеної пенсії відповідно до статті 50¹ Закону № 1789 у редакції, чинній на час призначення йому пенсії.

Управління відмовило Турчанінову В.Ю. в перерахунку призначеної пенсії у зв'язку з тим, що з 1 червня 2015 року немає законодавчих підстав для проведення такого перерахунку, оскільки згідно з пунктом 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 у разі неприйняття до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії призначаються, зокрема, відповідно до Закону № 1789.

Відмову Управління Турчанінов В.Ю. оскаржив до Яготинського районного суду Київської області, який постановою від 18 травня 2017 року задовольнив його позов та зобов'язав Управління „здійснити з 1 січня 2016 року перерахунок призначеної пенсії за вислугою років у зв'язку з підвищенням заробітної плати працівникам прокуратури відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України № 1013 від 09.12.2015 року, згідно з вимогами ст. 50-1 Закону України „Про прокуратуру“ (зі змінами, внесеними згідно із Законом України від 05.10.1995 року № 358/95-ВР у редакції, що діяла станом на час призначення пенсії) з розрахунку 90% від місячної

(чинної) заробітної плати відповідної посади працівника прокуратури згідно до довідки прокуратури Київської області № 18ф-75 від 09.03.2017 року, починаючи з 01.01.2016 року, без обмежень граничного розміру пенсії та здійснювати відповідні виплати, а також виплатити різницю між фактично отриманою та належною до оплати сумою пенсії”.

Київський апеляційний адміністративний суд постановою від 29 червня 2017 року апеляційну скаргу Управління задовольнив, а постанову Яготинського районного суду Київської області від 18 травня 2017 року скасував. Верховний Суд постановою від 15 березня 2018 року залишив касаційну скаргу Турчанінова В.Ю. без задоволення, а постанову Київського апеляційного адміністративного суду – без змін.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до частини першої статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень).

Автор клопотання порушує питання про визнання неконституційними абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, згідно з якими викладено в новій редакції частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону № 1789. Отже, суб’єкт права на конституційну скаргу по суті оспорує конституційність частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789 у редакції Закону № 76, яка втратила чинність відповідно до підпункту 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII.

Таким чином, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 5 статті 62 Закону України

„Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України; обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів; перелік документів і матеріалів, що додаються (пункти 5, 6, 7, 8 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання стверджує про невідповідність Основному Закону України абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 у зв'язку з тим, що ними звужено обсяг гарантованого частиною першою статті 46 Конституції України права на соціальний захист, що включає право на забезпечення, у тому числі у старості та в інших випадках, передбачених законом. На думку Турчанинова В.Ю., вказане конституційне положення гарантує пенсійне забезпечення у розмірі 90% заробітної плати старшого прокурора відділу прокуратури області, з посади якого він звільнився у зв'язку з виходом на пенсію. Однак ні абзаци шостий, сьомий пункту 3 розділу I Закону № 76, ні пункт 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 безпосередньо не

регулюють порядок перерахунку пенсій, призначених працівникам органів прокуратури. До того ж оспорювані положення абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76 містять норму, яка за своїм змістом є відсильною і вказує, що умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України.

У конституційній скарзі не зазначено, в чому саме, на думку автора клопотання, полягає звуження змісту й обсягу соціальних гарантій працівникам прокуратури, не розкрито логічного зв'язку між оспорюваними положеннями Закону № 76, Закону № 213 та приписами Конституції України. Турчанінов В.Ю. обмежився цитуванням норм Основного Закону України, наведенням змісту положень Закону № 1789 у редакції до внесення змін та після внесення змін Законом № 76, Закону № 213, Постанови Кабінету Міністрів України „Про упорядкування структури заробітної плати, особливості проведення індексації та внесення змін до деяких нормативно-правових актів“ від 9 грудня 2015 року № 1013 зі змінами, а також посиланням на юридичні позиції Конституційного Суду України, викладені у рішеннях від 6 липня 1999 року № 8-рп/99, від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002.

Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, а також посилання на юридичні позиції Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017).

Автор клопотання також висловлює незгоду з чинним законодавчим регулюванням умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, оскільки вважає, що зміст та обсяг попередньо

встановлених для працівників прокуратури соціальних гарантій в подальшому не може бути звужений шляхом внесення змін до законодавства.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не навів обґрунтування тверджень щодо невідповідності абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 частинам другій, третій статті 22 Конституції України у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Крім того, Турчанінов В.Ю. не надав копій усіх документів і матеріалів, на які посилається, а також не вказав їх у переліку документів і матеріалів, що додаються до конституційної скарги. Отже, автор клопотання не дотримав вимог пунктів 7, 8 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Таким чином, конституційна скарга не відповідає вимогам пунктів 6, 7, 8 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Турчанінова Владлена Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання

такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Мельник М.І.

Сас С.В.

Шевчук С.В.